kowwaste omma emmandale, mitte kuiwa egga märga neile anda.

Agga ni pea kui Ramo olli ärraſõitnud, hallastas omneti temma emmand nende peäle, ja wottis neid omma maiasse, ning andis omma mehhe riietteſt neile pükſa ja üllekonnaſi; ſeſt wannad rähbalad ollid agga nende ümber. Kas ſe emmand ſedda armo, kiuste pärraſt omma isſanda wasto, neile teggi, woi kas ta ſüddameſt nende peäle hallastas, ſedda ei tea ükſki muud, kui Jummal ja temma isſe; ſeſt innimene isſe tunneb omma ſüddame nouud ni ſammo hästi ärra, kui Jummal, ja ſepäraſt ſaab ükskord kurja innimesſe enneſe ſüddame tunnistus temma keigekibbedam pinaja ollema.

Ramo ei kannud muud karwa riet kui kollaſt, ja need ollid keik ühte wiſi tehtud, musta wodri ja musta kraega. Eeſt ta ikka kartis, et ta wennad ükskord piddid sullema, ja tahtis ſe läbbi nendeſt kohhe seiſtwiſi olla; agga ſeſamma aſſi kõrwus

öiete temma willetſuſt. Eeſt kui nad nenda, Ramo riettega wäljaehhitatud, parrajaste emmandaga jutto aiaſid, tulli Ramo tee peält taggaſi watama, kas ta wennad weel limmas piddid ollema — — emmand ſai neid agga keldri, wina watide tahha ärrapeita.

Kül Ramo keik kohhad läbbi nuſutas, ommeti ta keldri ei oskand minnna. Siiski wottis ta keldri wotme eeſt ärra, ſeſt ſe olli ette unnustud, ja pistis ſedda omma kallitſesſe, ning ſatis omma selli, waikſelt keik limma läbbi otſima, et ta neid leiaks ja körwale ſadaks; ja ſeſinnane luggu piddas tedda nelli päwa koddo; ſeſt ta ei ſõitnud mitte enne ärra, kunni ſeſinnane temma ſõbber keik linnna olli läbbi otſinud.

Iggamees woib ſedda tuska arwata, mis ſel emmandal nende waeste keldriliste pärraſt olli. Ni pea, kui siis Ramo agga ärra olli ſõitnud, laskis ta kohhe ſelle keldri ukſe lahti wotta. Agga, mis nad leidſid — mollemad ollid juunud.

Eesti Vanarahwa Kalender 1812, lk. 19